

# Л И С М И К И Т А



НАШ ЛИСТОПАД

240.

# КОРОНАЦІЯ ІГНАЦІЯ

Біг пес через овес —  
в Філадельфії Конгрес...

То ж післала організація  
на Конгрес пана Ігнація,  
А Ігнацій битий в тім'я —  
то ж готов зробити ім'я.  
Хоч у школі він пас задніх,  
преться все до місць парадних.  
Щоб надати собі тону,  
в торбу спакував корону.  
Так отой головогес  
вніс корону на Конгрес.

Ну й кого ж коронувати?  
Кожний преться в кандидати:  
і селепки і матрони  
посягають по корони.  
Все піде демократично,  
хоч і підло і безлично.  
Ось якісь Стецьки й Миколи  
посідали на престоли,  
то ж признаймо також рацію  
і пану Ігнацію.

Піднялися руки вгору,  
закричали грімко хором:  
хай живе Ігнацій Перший —  
він великого довершив,  
поклонімося Ігнацію,  
що рятує цілу націю...

То ж Ігнацій без пардону  
заложив собі корону.

Чия ж то компромітація  
коронація Ігнація?

І.В



Оспівуєм залишені садки,  
І героїчно в снах блаженних спім ще...  
Ех, якби взяти нас на мотузки  
Й підвісити, щоб хоч висіли вище!..

Бо ж стоячи самі — не підростем,  
Нас тяготить спадковано додолу,  
Колись — туди, де був наш чорнозем,  
Тепер — туди, де чужеземне поле.

Й повзем ми, мов біблійні хробаки,  
Прилипши до безглуздя животищем...  
Ех, якби взяти нас на мотузки  
Й підвісити — щоб хоч висіли вище...

Зоя Когут

## З ЕПІГРАМ

ЛИСТОПАД, 1980

Засумуй, трембіто,  
Та по всьому світу!  
Що не стало емігрантам,  
Сили моноліту!

ПІСНЯ ПЕРЕМОГИ  
(Після 13-го Конгресу)

Як подали собі руки  
Футей — і — Футала,  
Завалили Україну, —  
Залишилась... Слава!..

П. П.

## ОПОЗИЦІЯМ

Цікавить всіх гасло одно:  
«Спускайтеся, куме, на дно!»..

## ЕТИКА

В нас етика — існує,  
Твердять журналісти:  
Не копайте лежачого,  
А дайте 'му сісти!

## ДАВНТАВНЦІЯМ

По давтавні  
Ходять люди стародавні...

Дорогий Лисе!

14-го вересня 1980 р. у Ва-  
шін-тоні відбулося посвячення  
«СОВОРОВОГО ЦЕНТРУ».

Про це був поміщений допис у  
«Свободі» з дня 18-го верес-  
ня.

Там написано, як о. Шавель,  
прочитавши грамоту, — «вмі-  
стив її разом з дорожністями  
з Єрусалиму, Риму, землею  
з могили Тараса Шевченка в Ка-  
наді»...

Дорогий Лисе, чи Ти, бува,  
не знаєш, де є могила Тараса  
Шевченка в Канаді, щоб ми мог-  
ли хоч маленьку грудочку ді-  
стати? Або, чи Ти можеш пояс-  
нити, чому у Вашингтоні свят-  
ли плиту, коли її поблагословив  
папа Іван Павло і їде 7-го жов-  
тня ц. р.

А все те написано... у верес-  
ні...

Щиро дякую та здоровлю  
Цікавий Вашингтонець

— А ку-ку!...

ГОЛОВОЮ КУК-а ОБРАНО ІВАНА НОВОСАДА



3/4 КОНГРЕСУ КУК

— Ну, а як там в КУК?  
— В КУК вийшов БУК.  
— Що, була буча?  
— Не буча, а калабалик...  
— Та наш брат на це звик.  
— Та чи голосували?  
— Голосували і галасували.  
— А що це за калабалик?  
— Наша молодь підняла крик.  
— Ну, нарешті, наші діти!  
— Ге, якби то наші!  
— А хто ж? УНО, МУНО,  
СУМ, ЛІГА?

— Фіга — Ліга — марксист!  
— То це наші антихристи?  
— Антихристи і юристи.  
— Ну то це не страшно.  
— Але ж необачно.  
— Є в нас мільйони, а діти  
— це бальони!  
— Добре, що вже є голова!  
— Гарна його промова?  
— Він таке втяв,  
Що народ наш заплескав.  
— Дотепно він сказав:  
жінка мене послала  
і таке сказала:

Говори, Іване! Голосно говори,  
А скінчиш, то зразу сідай і сиди!

Не бійся, ніхто тебе тут не  
посадить,  
Громада весело всміхалась,  
А потім забавлялась!  
В коридорі була кава — весела  
забава.

Можна було по-курити й по-  
англійському говорити.  
Але, як сказав голова:  
Слова — полова  
Діло — це сила.

І. Чабанрук

## ДЕЩО З ПОЛЬСЬКИХ ЖАРТІВ:

В одному ресторані висить напис:  
«Вчорай кюоскі і дзісйя кюоскі,  
Нех жие наруд польські і рускі!»

Тепер пересвітлюють рентгеном робітників вгорі і внизу: вгорі, щоб переконатися, чи не має Бога в серці, а внизу — чи там має уряд і партію!

Коли прийшли визволителі в 1939 році на Західні Землі України, то наказали, щоб у всіх виставових вікнах уміщені були портрети «вождів». Один з аптекарів наклеїв ті портрети на картон і вивісив у вікні, але за кілька годин його заарештували за ворожу пропаганду, бо показалося, що він завісив портрети на старому картоні з написом «ПРИЙШЛИ СВІЖІ П'ЯВКИ!»

Стільки на сьогодні.

СКОБІ

Микола КАВКА

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ — МОСКВА

Дорогий Сусіде!

Збираючись писати цього листа, я хотів звернути Твою ласкаву увагу на те, що Українська Справа вже добре стоїть! Бо проше: на посвяченні нашої катедри у Вашингтоні, дорадник президента Америки, пан професор Бжезінський, як виявляється, говорить по-українськи! Що Папа Римський говорить — про те вже горобці на всіх гантерських вербах цвірінькають! Ну, а секретар Священної Конгрегації для Східніх Церков, кардинал Рубін, теж балакає по-нашому, аж любо слухати, бож його мама — українка!

Ось тепер мріялось-гадалось-сподівалось, що як на 13-му Конгресі УККА у Філядельфії виберуть нового президента цієї верховної інституції, і коли вже й він защебече рідною-милозвучною мовою, тоді Україна вібухне отак — ніколи видіти!.. А фіга з маком! На 13-му нескореному Конгресі, розуміється, ще раз вибрали «председою» англomовного професора Добрянського, — і так розвіялись мрії, рожеві надії, як співалося колись в стрілецькій пісні!..

З Листопадовим привітом —  
Твій Сусід, БОЙКО СТРИПСЬКИЙ

Дорогий Пана Гришо!

Цікава дуже стаття «Старіємоси» у числі за вересень. Всі Ваші пункти про американську еміграцію відносяться і до нашої — канадської еміграції.

Дуже мені припав до серця «пункт шестий про індиґжешен» і порада Ваша добра — «отворити вікно на світ, а пациенда поставити поза двері». Але, друже добрий, порадьте мені, що робити, коли хтось має «індиґжешен» від того, що канадські «піонери» хворіють на «пункт семий» і не можуть ніяк забути:

— чим були їх тато і мама...

— що хтось приїхав до Канади після війни...

Любий Пана Гридуню, попросіть свою жону, щоби мені намішала якоїсь спеціальної гарбати, а я вже напевно буду і парити і пити. Бо щоби не прийшлося мені через тоте отворене вікно літи в чужий світ. «Утрата памети» — часом плюс, а часом мінус.

Щиро вітаю Вас, Ваша АЯТОНІ

Шановна Редакціє!

Якщо б Ви цього листа помістили на сторінках «Лиса», Боже Вас борони подати мое прізвище, бо не тільки працю втрачу, але прийдеться і з Канади, мабуть, тікати. А їсти людині треба, то й працювати треба. Мені вже так остогидло бути вічною «пів-громадянкою» у своїх — бо чужі не мають до мене найменших застережень.

Шановний Пана Редакторе!

Повернувшись з XIII-го Конгресу УККА і будучи свідком його перебігу і «неfortunного завершення», припала мені «ідея» зголосити Вам слухняно оцих пару родзинків до Вашого цінного поконгресового числа «Лиса Микити».

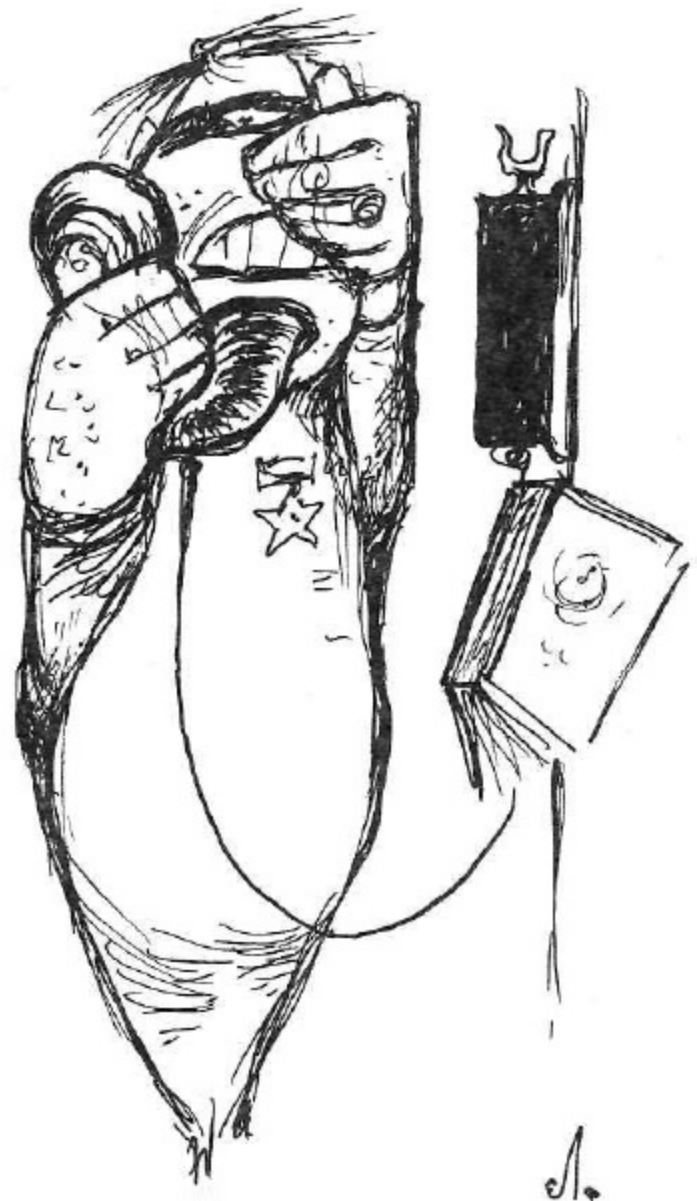
Кажуть, що це тільки прпадок, коли баритон Андрій Добрянський, співаючи пісню «Цар горох», дивняся в той бік, де сидів Ігнат Білінський...

... пісню «Коли розлучаються двоє» включено до репертуару тому, щоб делегати вже на бенкеті знали, що їх чекатиме під час вибору керівних органів УККА...

... дует Марти Кокольської-Мусійчук і Андрія Добрянського «Гроза пройшла» «меншість» зрозуміла, як «Гроза прийшла», а по Конгресі в кулоарах весь час гомоніло:

«КОМПАНІЯ НЕБУВАЛА —  
ФУТ-ЕЯ І ФУТ-АЛА!»

— Галло! Хто виграв?  
— Ми виграли!...





## Сорока на плоти

● Вислід 13-го Конгресу УККА в Філадельфії і практика попередніх Конгресів кількох декад доводять, що ці Конгреси відбувалися переважно для того, щоб проф. Лева Добрянського вибрати незмінним президентом цієї Інституції, а п. Ігнаца Білинського секретарем, що обернувся цього року в езекутивного директора.

● Кажуть, що нью-йоркські лікарі, інженери і КЛК-івці влаштували на Союзівці свою осінню товариську зустріч в днях 11-12 жовтня саме для того, щоб мати добру винівку і не поїхати на 13 Конгрес УККА до Філадельфії.

● Виступаючи на спадщинному празнику в Кергонсоні в ролі гумориста, поет-дисидент Святослав Караванський доказав, що він міг би легко заткнути за пояс всіх емігрантських сміхунів, з інж. Степана Куропаса починаючи.

● У Вінніпегу в церковних і світських колах говорять, що є велика різниця в цьому, чи ти запишеш у своєму передсмертному завіщанні мільйон доларів з гаком на «Софію», чи — на Зоску...

● З Ютіки повідомляють, що місцевий парох о. крилошанин Богдан Смик, створив там чудо, будуючи церкву св. Володимира на вареникових фундаментах, що, сцементовані «бігом» — обернулися в скелю!

● Авторським вечером Олега Лисяка в Філадельфії проводив проф. д-р Богдан Романенчук і з цієї okazji в «Америці» появилось таке юне фото «провідника», що потім філадельфійці говорили: «Такий молодий, а вже професор!»

● З нагоди відвідин Австралії мистцем Мироном Левицьким, його торонтські приятелі говорили: «Що з того, що Миронцьо в Сідней був, а Зої Когут не бачив» (поетеса живе в Мельбурні...)

● Нас інформують, що на 13-му Конгресі УККА голова Союзу Українок Америки, Іванна Рожанковська, виступала так гідно і достойно, що тільки через впертість чоловічих шовіністів, її не вибрано президентом УКККомітету.

● З Нью-Йорку пишуть нам, що власники знаної кравецької майстерні, «Дядем», Марія і Володимир Заклинські, відзначали у вересні ц. р. свій 40-літній дядемовий ювілей...

### З ПОЛІТИЧНИХ ЖАРТІВ

Під час робітничих заворушень в Польщі говорили:  
«Едварда Герека  
чека доля Дубчека —  
советска ЧЕКА.»

Змінена пословиця: «Бий — араб араба, щоб жиди бо-  
ялись!»



### НОВІ ДОРОГОВКАЗИ

#### РОДЗИНКИ

2) Мойсей 40 літ провадив жидів через пустиню і до-  
провадив до обіцяної землі. УКК 40 літ провадить україн-  
ців по обігваній землі і куди їх запровадив? У пустиню.  
Або — під дурного хату...

Генерал Григоренко твердить, що СРСР веде партокра-  
ті. В УКК теж запанувала партократія.

На УКК не так пере г о л о с у в а л и, як пере г а л а с у в а л и  
ротаційну систему.

— Чому ви були проти того, щоб на УКК було тайне  
голосування?

— А як тоді учасники знали б, за чим мають голосува-  
ти? При явному голосуванні один підносить руку і всі зна-  
ють, чи вони є «за», чи «проти».

Один з дискутантів сказав, що під Москалем було краще,  
ніж під Мазуром. Половина залі прийняла це викликами обу-  
рення і домаганням перепросити. Прийшлося дискутантові  
вняснити, що він мав на думці о. Москаля і п. Мазура.

Комісія мала представити «спрепарований» статут.

В мистецькій програмі під час бенкету XIII-го Конгресу  
артистка Л. Белюц виголосила вірш Святослава Караван-  
ського «До мови». Ця деклямація була присвячена прези-  
дентові УКК Левові Добрянському.

В одній з промов було сказано, що одномовність ае по-  
винна бути перешкодою в праці УКК. Дискутант спитав, чо-  
му тоді декорація з емблемою за президіяльним столом є  
двомовна. Друге питання було, чи та одномовність відно-  
ситься до Лева Добрянського.

Збігнев Бжезінський, який промовляв під час бенкету  
XIII Конгресу, більше сказав українською мовою, чим це  
зумів, чи схотів сказати голова Українського Кон-  
гресового Комітету.

Галамага

#### З 13-го КОНГРЕСУ



# ДОРОГІ ОКУЛЯРИ

Якби так «призба» під мотелем «Ксеня» в Гантері вмiла говорити, а якби хтось дотепний заiсталиював пiд нею звукозаписувач, то може з цього вийшла б колись якщо не цiла, то хоч би пiв iсторiї полiтичної емиґрацiї, на словах i звуках...

Так, для прикладу, одного разу лiтом цього року пiдписаний почув на призбi таку передвечiрню розмову:

— Чи Ви чули, пане редакторе, що сталося в Римi пiд час нашого Епископського Синоду?

— Ну?.. Напевно якийсь скандал.

— Та нi, навпаки! — запротестувала панi добродiйка з Фiлядельфiї. — Стався ще один характерний факт, що свiдчить про прихильне ставлення теперiшнього Папи Римського до нас, українцiв.

— Ну, ну, розкажуйте! — жваво заiцiкавилось товариство на «призбi».

— Отже стався такий небуденний випадок: коли процесiя пiд проводом Святiшого Отця вийшла з собору святої Софiї i наш фiльмар, Ярослав Кулинич, пробувiв схопити цю iсторичну сцену на фiльму, хтось з мирян так поштовхнув його, пана Кулинича, iз-заду, що йому впали з носа окуляри — просто пiд ноги Святiшому Отцевi!



— Хто з вас, друзi, пам'ятає, НАЩО ми цю «революцiю» в УКК робили?!..

Дорогий Лисе!

Посилаю Тобi вирiзок з «АМЕРИКИ» ч. 153, де прочитаєте дослiвно:

АМЕРИКА  
Established  
УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ  
ЩОДЕННИК

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ — Ювілейний XIII Конґрес України»

формою, змістом, організаційною підготовкою і кількістю умандатованих делегатів одним з найуспішніших Конґресів УККА.

Там теж на першій сторiнцi — пишуть:

Пiд час усiх трьох днiв Конґресу була влаштована в окремiй залi виставка видань УККА i молодечих органiзацiй та мiстецьких знiмок iз України, що її вiдвiдували делегати й гостi.

Насправдi були там виставки Пласту з праць юнакiв та iкаві альбоми Українського Музею. Жодних видань УКК не було.

Пишу це тому, що мене позлостило. Всюди брехня на брехнi!

Делегатка

— I що з того? — перепитав пан iнженер, поправляючи на носi власнi окуляри.

— поки хто-небудь спам'ятався, — продовжувала панi добродiйка, — Святiший Отець схилився, подав пановi Кулиничевi окуляри, та й ще сказав: «Проше!»

Звiдусiль почувся оклики здивування:

— Та не кажiть, що це правда!

— Неможливе!

— Чому так дуже «неможливе»? — здвигнув раменами пан iнженер. — Звичайний людський вiдрух, чи там «рефлекс», по-вченому сказати б... Адже Исус Христос мив ноги Апостолам — простим рибакам!

— То це були Апостоли, прошу пана, а не якийсь-там фотограф!

— Не якийсь-там, прошу панi, — запротестував мистець Богдан Титла, — з Пiдгаецького повіту!

Пiсля пiдслухання тiєї розмови вже тодi мене кортило зробити з цього фейлетона до «Буднiв», але переважила, як кажуть англiйцi, «друга думка»: а чому б не поговорити з колегою Кулиничем особисто та не провiрити, як воно мається насправдi з тими окулярами...

Така оказiя трапилась пiд час з'їзду дроґобичан на Союзiвцi. Зустрiвши нашого фiльмара на цьому з'їзді, я припер його, як то кажуть, до стiни, щоб видобути з нього всю правду.

— Так, це факт, — признався Кулинич, — так воно дійсно сталося... Але я не хотiв робити з цього розголосу, щоб потiм не закидали менi, що я використовую достойну особу Римського Архиепера для самореклами, чи що... Пана Войтила, як його звуть популярно, не тiльки пiдняв i подав менi окуляри, що злетiли менi, до речi, не з носа, а з чола, куди я їх був засунув. Він ще й сказав менi тодi такi незабутнi слова, коли я пробував припасти до його руки:

— «Нех пан уважа на окуляри!» — промовив з усмiшкою по-польськи. А потiм ще додав по-нашому: — «Бо тепер дорогi!»

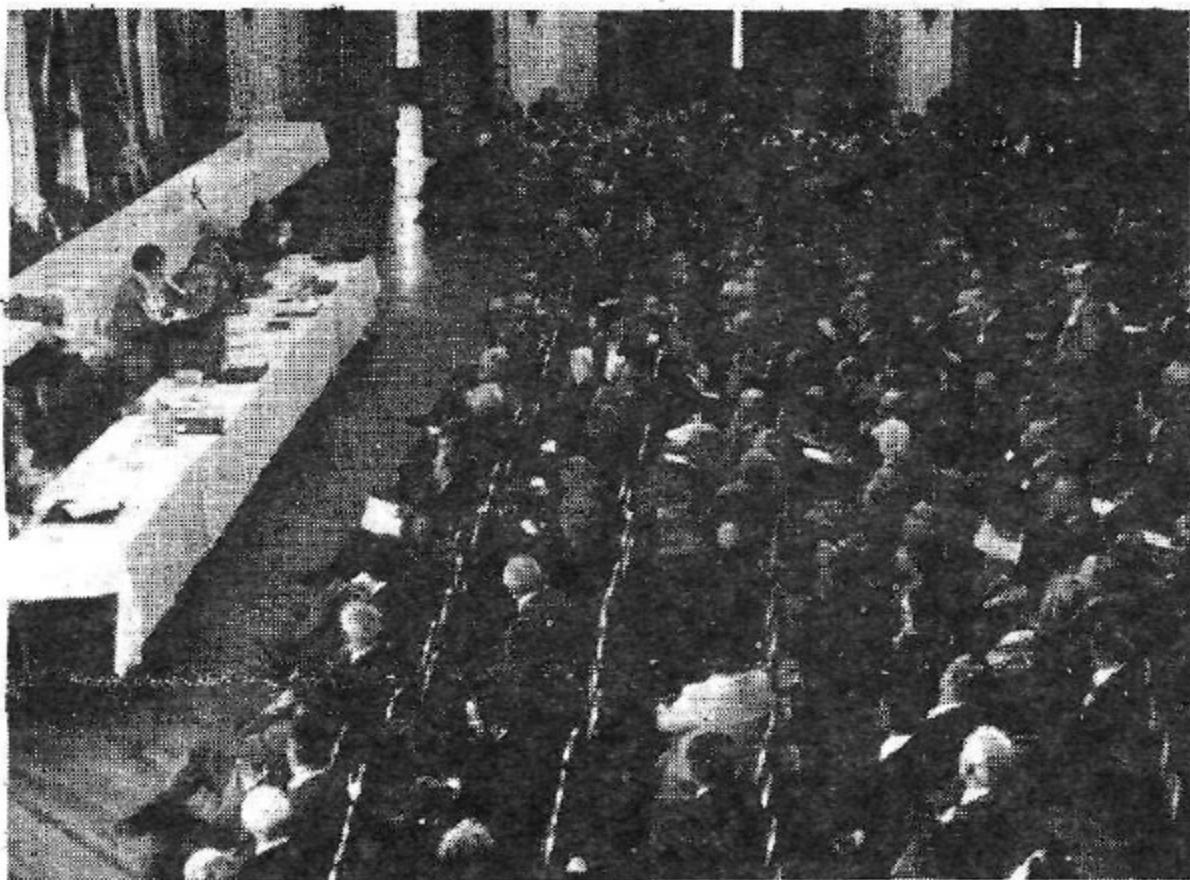
В ПОЛЬЩI



І кер.

— За мною стоїть сам прем'єр!  
— Вже не стоїть, але сидить...

# XIII КОНГРЕС



ПОЧАТОК



КІНЕЦЬ

(Світлина ред. Рома Сохан-Галзевич)

Дорогий Пане Зозуля!

Я, як кубіта і господиня, можу собі представити, як там в тім Білім Домі перед виборами виглядає: хата незамітана, ліжка не постелені, начинне не помите, порошок не постираний, навіть вазонки не поїдливані, бо Картериха не має чису, а навіть мама президента, замісьць бути за «бейбі ситера» для малої вунуки Ані, літає по мітінгах, аж си ногу скрутила і тепер Розаліна мусит тегати дітину всюди за собов.

А знов та цала теле-візья, то вам навіть погоди поридно не заповісьць, бо цалий програм нич тилько вибори, тай вибори. Вже ми то знудило так, жи пересталам сі дивити на теле-візью, тилько мій старий чисами відімкне, жиби сі подивити на шпорт. Але з тим шпортом то само, жи з виборами, нич но крик і гармідер, а як виграют, то з утіхи вибивають шиби, перевертают авта, а навіть автобуси.

Не було тагжи фольгі, як прийшло до наших виборів в УКАКА-ці, за перепрошеньом, в нашім місьці «Братерскої любви». Хоцяж не булам за диле-гатку, ходилам сі тилько прислуховувати, жиби знати, що «в траві пищит». Слухалам звітів, нарадів, і дискусій, і можу повісти, жи мож сі було забавити. Незнаю чому цалий чис диле-гатів і диле-гатки, забирали голос в справі формальной, альбо, як розумілам в наглій справі? Як сі голосила якась кубіта, то си мислилам, жи то породова справа, но то буде дупіро крик, як той новонароджений диле-гат забере голос! Але і хлопи фурт сі голосили в наглій справі, то си мислилам: агі на вас, повисилали якихсь слабовитих диле-гатів, жи не маот добрих замків.

А знов їден каже до предсідателя чому не удліте голосу чоловікови, жи вже квадранс тримає руку над головов. Предсідатель каже нех вогорит, але коротко і до темату, а той каже я вцалі не хотів вогорити, тилько сі шкробаю в голову...

Тагжи досит довго була дискусія, як то тра розуміти димокрацію. Раз навіть зробив сі з того поводу галас, всі зачили крицти, аж їм сі здивувала, жи ніхто з готедьової служби не закликав фаерманів зі сикавками.

Аж іден встав і зачив вогорити по ангельски, то зробило сі ці-хо, як маком сіяв і аж типер сі переконалам, жи димо-кращо можна пояснити нам тилько чужов мовов. То всьо, що він вогорив ніхто так дуже не розумів, але били му брано, жи аж він сам сі здивував.

Була тиж димонстрація і хо-цюк була файна, але чомусь, як звикло, як ми маємо димонстрацію, падає дощ. Чулам, як іден повів до другого, жи навіт там на горі не маємо приятелів, а другий му відповів: «Даю вам кредит», бо що рихт то рихт.

— Там прецінь — як знаєте — злавен давна сидет старозавітні сьвіті як: Мойсей, Авраам і Ізаак, то они на горі роблет нам всьо на злєсьць, чисто, як їх брати на землі. Такий старозавітний сьвітий накрутит машину на дощ і тоди не поможе — ані сьвітий Юр, ані сьвітий Архистратих Михаїл, бо там ест пошінівок для старих.

ЯЗИЧИНСЬКА

#### ОЛЕНКА ЗАХАРЧУК

Кандидатка «Лиса Микити» на Баль Української Преси У ФІЛЯДЕЛЬФІ



ОЛЕНКА ЗАХАРЧУК е до-нею інж. Бориса та Дзвінки Захарчук. Народилася 22-го червня 1962 р. у Філядельфії. Цього року закінчила з дуже добрим успіхом середню школу та довершила дванадцять літ Школи Українознавства — матурою. Тепер розпочала студії на Дрексель Університеті.

Оленка виростала серед української громади у Філядельфії, почавши від садочку «Золотого Хреста». Маючи шість літ, вступила до Пласту і в червні ц. р. перейшла до Уладу Старших

## Листи

В «Нашім Голосі» в статті «З'їзд Ради Прихильників УНР» між іншим читаємо:

в разі підготовки до чи вже й самої воєнної заверухи західні демократичні держави з Америкою включно будуть числитися чи кооперувати із Радою Прихильників УНР і партіями діючими в тій Раді, а не з тоталітарно наставленими людьми з ДЦ УНР Лівидького чи ОУН Стецька.<sup>41</sup>

Файно є, але як перед тим переконаєте західні держави з Америкою включно, що Прихильники УНР — не є прихильниками ДЦ УНР?



Всіми вельмишановний і Дорогий (хоч і не рідний) Стрийку Лисе Микито!!!

Брудними вулицями славного міста Філядельфії. Па. вочитесь поголоска, що один із членів міської управи має намір подати до схвалення таку резолюцію:

«ПОНЕЖЕ американські українці відбули в цьому місті свій горезвісний XIII-тий конгрес

і

Понеже вони на тому конгресі внесли поважний вклад у зміну демократичних засад, оформлених тут ще перед двома сотнями літ,

ТОМУ — нехай буде рішено, що це місто на майбутнє перестане носити назву: «Філядельфія — місто братньої любови», а прибере назву: «Адельфобія — місто братньої неперимости.»

В глибокій надії, що якось то воно буде, бо ще ніколи так не було, щоб ніяк не було, сердечно тисну Твою достойну лапу,

Твій, хоч не рідний, але часто однозгідний, небж Степан МИКИТА

Дорогий Лисе!

Повідомляю Тебе шановно, що я міняю партію. Звичайно, не українську. бо тоді я до кінця життя носив би ц'ятно «зрадника, сексота, дволичника, донощика, залроданця» чи «гречкоскача». Я міняю партію американську. В Америці змінити партію — це модно й популярно. Тут міняють партію навіть кандидати на президентів.

Я, безробітний демократ, перед виборами в республіканця перевертаюся. А причина в тому, що Реген зліквідує безробіття. Він має на це легкий спосіб. От він подав у пресі, що він має таку магільницю, що нею він собі жиаіт маглое, щоб плаский з переду був. Кажуть, що в Каліфорнії такий попит на магільниці, що фабрики роблять їх на три зміни. Демократ — без роботи

Твій Харлампій



Нашого Вірного Приятеля

ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКОГО

власника «Діядему» вітаємо з сімдесятиліттям!

140-142 Second Ave., N. Y. City

кластунок.

Вона дуже добре володіє українською мовою та має велике почуття етнічної приналежності. Її цікавить психологія і природничі науки. Вона любить балет та їзду на лещатах.

В лютому ц. р. Оленка дебютувала на балі інженерів у Філядельфії.

Залюбки Оленка читала і читає «Лиса Микиту», а батьки її роками що чудову гумористичну газетку передплачують.

## ТІЯТРИ



А ці темите, проше, ек то у нас у Краю були ружні тіятри. Кужде село грало своє представліне, ек не в читальни, то в кійс блішій стодолі.

Ек було відограли «Сватане на Гончарівці», то баби плакали ревними слзми, або ек поставили «Жидівку вихристку», то всьо реготало до розпуку.

Вихристку грала Феська, найфайніша дівка в селі, але була дуже персиста і ек перевернула си на сцені, ніби нежива, то тот, жи мав єї збадати, ци єї серце ше б'є, дуже встидав си. Бо тут Феська, а тут єгомосць уперли си на сцену і дивлют си почерез вокулярні. А коло них постерунковий з багнетом на карабіні, аби часом не трафив си єкийс саботаж. Сидит і цілий тресе си, не знав ци зо сміху, ци з желочти...

А часом боло гаке.

Грали в нашім селі «Невольника».

Ксендзів панич підовчили нас ролів і прийшли до того пункту, де козаки вітегают з похвів дедевені шаблі, співають «Нам поможе светий Юр» і вибігают за сцену ніби бити вхованого турка. Але куждий знав, жи там турків нема, йно кривий Стасько підповідає з примірника.

Нікому тото місце не сподобало си, бо война річ важна і не мож єї ховати за кулісами, ек єкус багательку.

Панич зробили так: Взели ше кілька хлопців, намазали куждому твар сажов, поробили червоні спічасті шепки з пашендеклю і дали у руки шаблі, а

декому віостренну піку. Так то-то всьо файно уложили, жи ек



козаки заспівають:

«Турка звоювати,  
Славку ратувати»...

тоди тоті ніби турки мали вибігти на сцену і мала відбутися правдива війна. На прубах тої сцени не робили, єно, ек казали панич, аби ми відиграли менше-більше ведлуг власної оринтації.

Всьо було добре, але, ек прийшло до головного представліні, то тота оринтація цавком не вдала си.

Ек турки вибігли, ек по-туз рецьки зверещали, а жінки і діти, ек з перестрашу зробили крик, ек козаки вдарили шаблема турків, а турки, шияк би ек трафив, показали си силнійші, то наконєц все козаки попадали «трупом», і на сцені залишило йно пару турків.

Тра було раз-два спускати картини, жи з ксєндзової капи, але показало си, жи котрийс турок зачипив за капю піков і попсував ув картині спеціальні гачки. Не було способу і кривий Стасьо мусів картини притримувати руками до самого кінце. З козаками тиж вийшла біда, бо показало си, жи більша половина козаків не надавала си до ролі.

Одні пішли з розбитими носами, другі з підбитими очима, треті з гудзами на голові. Лєд-ви сінчили екос п'єте через дєсєте і деякі ролі заміст козаків кінчили турки.

Такі то колис були у нас по сєлох тіятри.

А в Гамериці кілко того народу наїхало, а поридного тіятру не годен склєйти.

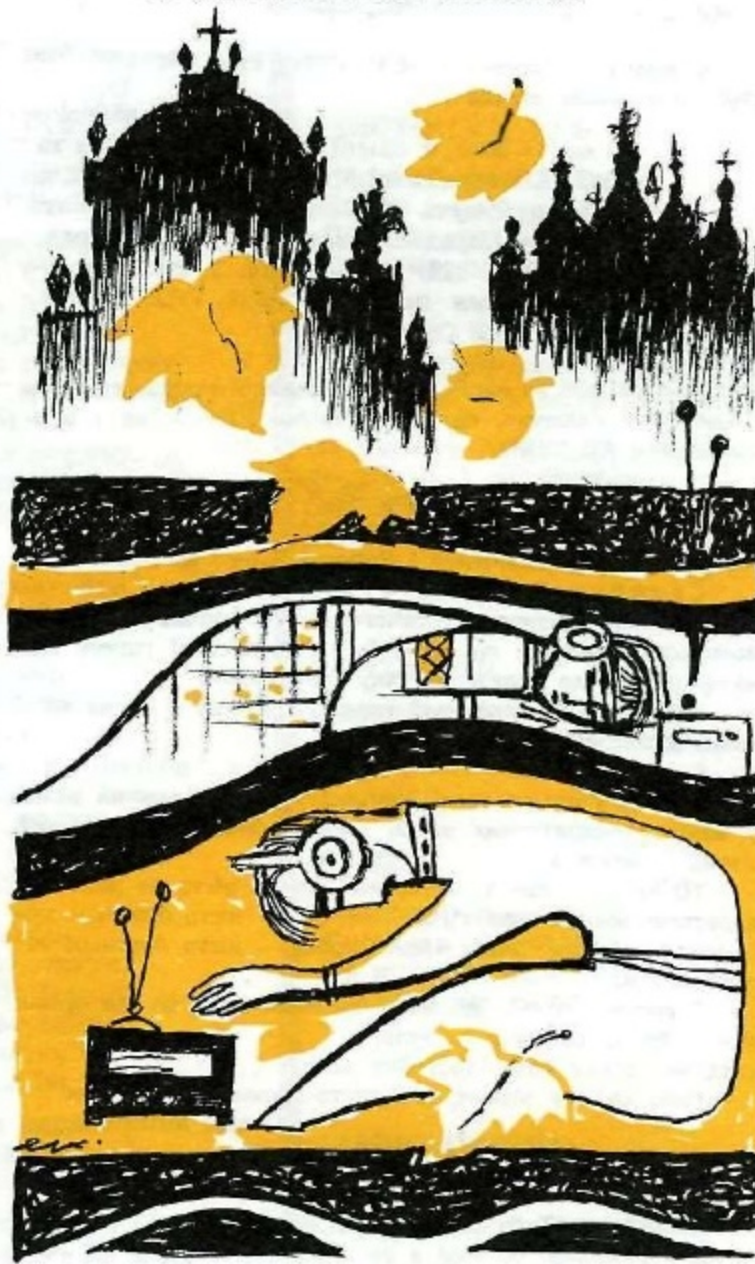
Хоч ружного представліня є і бєз того доста на куждїм кроку...

*Грицько Зозуля*

КУРЦІ

— Як перестати курити?  
— Запалюйте цигарку з обох боків.

## 13-ТИЙ КОНГРЕС І УКРАЇНА



— А про нас що кажуть?  
— Нічого не кажуть. Забули...

### ПОЛЬСЬКИЙ ЖАРТ

Герцєкові приснилася картопля. Пішов до ворожки, яка виясїла йому, що або його восєни викопають, або навєсні посадять.

## ВЕЛИКИЙ ШУМ

Ой, що ж то за шум учинився, — гей!  
Що наш Ікер на давтанї появился!

Дєсь не взялись фотографів цілі гурми,  
Роблять «пїкчєрс» Івасєві коло «Сурми».

Дєсь не взялись всі доктори, — гей!  
Наказують Івасєві — «Пий, поволи!»

Як вилєтїла Мушка з хати,  
Давай того Ікерика обїямати!  
Лєся, Надя, Ірця, Оля і всі «Сєстри», — гей!  
Аж додому «на барана» його несли!

Кум ІРИНЕЯ

## ДУМКИ

Можливо, що нова мітла краще замітає, але стара затє знає кращє всі закамарки.

Мулярськє: «потримайте стїну, бо я йду шо зашлату!»

Для грошей ми робимо бїльше, чим гроші роблять для нас.

Вдар кулаком об стїл — розлетиться...

В Америці є тїльки два роди злочинцїв: невинні і ненормальні.

Кажуть: нешкїдливий дурєнь.  
— Для кого нешкїдливий?

### ВETERАНИ

— Чи є ветерани холодної війни?

— Є! А також — інвалїди...

## ЮБИЛЕЙНИЙ ФОНД

500.00 дол. — Д-р Тарас Ю. Снігурович, у світлу пам'ять його Дружини Дарї Ольги Нижанківської - Снігурович, високої класи мисткині у ділянці українського танку і хореографії. Вона завжди належно розумїла потребу і завдання сатири в нашій еміграційній розгубленій Громаді.

\$20.00 канад. — Т. і О. Саварн

\$14.00 — Г. і Л. Артимович

\$10.00 — М. Ощипок

\$7.00 — Др. А. Клас, В. Мельничин, М. Суховерський, Р. Хаджай

\$6.00 — о. С. Гаюк, В. і А. Петришин

\$5.00 — о. Р. Ганас, о. В. Жолкевич, Др. М. Кузьмович, Г. Кіцюк

\$4.00 — Др. А. Білик, Ю. Вітанович, П. Ганкевич, Л. Гільтайчук, Я. Єліїв, М. Каркоць

\$2.00 — А. Аврам, Л. Білик, А. Дзєдзик, Р. Захарченко, А. Зелєський, Я. Кришталович, К. Мацілінський, о. Ю. Небєсний, Г. Норка, М. М. Тимків, Й. Уруський, о. Арх. П. П. Ямєк, Й. Кришталь.

Дуже дякуємо!

### "THE FOX"

P.O. BOX 10148

Detroit, Michigan 48210

Річна передплата 8.00 дол.

Editor Edward Kozak